

KAPITOLA 1

Teprve když se na něj podívala podruhé, Jenn si uvědomila, že se tu něco změnilo. Prudce zmáčkla brzdy a zastavila, až se kolo rozkmitalo.

Strašák zalitý májovým sluncem stál uprostřed pšeničného pole na svém obvyklém místě jako vždycky. I šaty měl stejné: chatrný slamák s umělým květem máku, kostkovanou šálu uvázanou kolem krku a žlutou košili pod bledě modrými montérkami. Postava ale nebyla nakloněná doprava, a to v ní vzbudilo podezření, že se strašákem někdo hýbal. Možná se do šatů navlékli kluci z vesnice a děsili tak lidi. Místo růžové hlavy s baňatým nosem a strašidelným půlkulatým úsměvem měl strašák bílou tvář a otevřená ústa, kolem nichž měl rozmazané rudé šmouhy. Jenn přehoupla nohu přes sedadlo a opřela kolo o kamennou zídku. Několik vteřin si strašáka upřeně prohlížela, potom zídku přelezla a šla na pole.

S narůstajícím očekáváním pokračovala rovnou k postavě a nevěšela si zelených stonků, které ji chytaly za kotníky. Toho strašáka viděla na svých cestách po Liff Road už mnohokrát a důvěrně ho znala, protože před několika lety pomáhala Aleckovi, správci panství, s jeho

výrobou a vztyčením. Visel s roztaženými pažemi na kříži z dřevěných kůlů. Když k němu ale přišla blíž, uviděla, čím je dnes jiný.

Žena měla popelavou barvu a vlasy přilepené k čelu, hnědavý odstín heny kontrastoval s červenou barvou máku. Ruce s modrými žilami měla ztuhlé, prsty roztažené. Jenn cítila, jak se jí v žilách rozlévá vzrušující mrazení. Tohle znala z repríz *Němého svědka*, ale hlavně z toho, co jí o procesu rozkladu naučil Aleck. Věděla, jak vypadá první fáze posmrtné ztuhlosti, a také to, že tělo po smrti ztuhne a po nějaké době zase změkne. Také věděla, že na základě míry ztuhlosti může policie odhadnout dobu úmrtí. Ať už tu ženu oblékl a pověsil na kůly kdokoliv, tak to věděl také. Jenn natáhla ruku a píchla do těla prstem. Pod měkkými montérkami bylo tělo tvrdé jako kámen. Žena zemřela s očima dokořán a spolu s obviněním se v nich mísila hrůza. Jenn se dívala do těch mrtvých očí se skelným pohledem a představovala si, jak z nich vyprchává posmrtná ztuhlost. Nakonec se uvolní a potečou z nich skutečné slzy. Zkroucená ústa změknou a pomalu se zavřou.

Žena měla kolem krku řetízek, na kterém visela kartička v plastovém obalu. Jenn se ubránila pokušení ji otočit. I to se naučila při sledování *Němého svědka* – a to, že se nemá ničeho dotýkat. Každý kontakt zanechává stopu.

Couvala a pohledem neustále spočívala na ženině tváři. Potom si uvědomila, že by měl někdo zavolat policii. S tlukoucím srdcem vytáhla z džínsů telefon.

Telefony v místnosti zvonily, ale jako první ho zvedla detektivní seržantka Dania Gorská. „Volá dispečer stani-

ce, pane,“ řekla s telefonem u ucha. „Někdo nahlásil tělo na Liff Road.“

Detektivní inspektor Blair Chirnside byl na druhém konci místnosti a zadával instrukce seržantovi ve službě. Zakřičel přes místnost: „Ve které části Liff Road?“

„Nedaleko Coupar Angus Road, jižně od Muirheadu. Ta žena neřekla své jméno. Řekla, že tam na nás počká.“

„Tak jedeme, seržantko.“

Podle protokolu měla jako mladší podřízená řídit služební škodovku ona, ale Chirnside jí kývnutím naznačil, že si má sednout na místo spolujezdce, a sám vklouzl za volant. Chtěl být galantní, nebo patřil mezi muže, kteří se necítili ve své kůži, když řídila žena? Pracovala v Dundee už šest týdnů, Chirnside si ale od ní stále udržoval uctivou vzdálenost, což znamenalo, že neměla jinou šanci než se přizpůsobit a dělat totéž. Stále byli ještě ve fázi, kdy se navzájem oťukávali, což bylo něco, co dobře znala z Londýna, kde to vypadalo, že policisté s matoucí pravidelností přicházejí a odcházejí. Šest týdnů formalit byl však rekord. Uklidňovala se tím, že si vzpomněla, že se Chirnside chová stejně i k ostatním kolegyním.

Nenápadně si ho z profilu prohlédla. Byl to malý podsaditý muž zhruba před šedesátkou, s vlasy, které byly už víc šedivé než tmavé. Po stranách a vzadu je měl delší, ale na temeni mu už téměř zmizely, takže vypadal tak trochu jako mnich. Podle bledé pleti poseté skvrnami se dalo poznat, že se moc dobře nestravuje. A kromě toho byl z jeho obleku cítit zatuchlý zápach tabáku, což v ní probudilo myšlenku, zda si náhodou nekoleduje o infarkt. Vodovité oči a občasné zasípání a zakašlání ale naznačovaly, že by ho spíš jako první mohly dostat plíce.

Dania, která ráda věděla, kdo je její šéf, se na něj trochu vyptávala a zjistila, že je svobodný a žije se svými starými rodiči. Byl to hodný člověk, nepodléhal zuřivým návalům vzteku jako někteří starší poldové, které dřív znala. Na začátku, když nastoupila, k ní byl laskavý, všechno jí ukázal a zařídil, aby se tam cítila jako doma.

Opustili stanici ve Westbellské ulici, v budově, která měla tolik oken, až jí to dodávalo punc autority, a zašli na Marketgait. Dania už dávno došla k názoru, že důvodem, proč Bůh vymyslel navigace, byly spleť uličky v kopcovitém centru města Dundee. Chirnside zahnul doleva na Dudhopeský objezd, šikovně prokličkoval ulicemi tak, aby se nevzdálil od Lochee Road, která dále pokračovala jako Coupar Angus Road, po níž jeli dále na sever směrem ke křižovatce se silnicí A 90. Zde bylo už méně budov a domy i obytné bloky ustupovaly zeleni. Znala tuto trasu, protože tudy jezdila do nákupního parku Kingsway a také do multiplexu poblíž parku Camperdown.

„Určitě jste nepočítala, že se takhle rychle dostanete k dalšímu případu,“ poznamenal Chirnside zasmušile.

Byla zvyklá, že řeší víc případů najednou. V duchu měla radost, že nebude trávit sobotní ranní směnu třídním hlášením a jejich zapisováním do databáze. Práce u počítače nepatřila mezi její oblíbené, ačkoliv chápala, že je důležitá. Vzrušení a radost jí přinášelo to, že může přemýšlet o věcech z různých úhlů a že může řešit problémy. Uvědomovala si, že v tom je dobrá, a to jí spolu se schopností klást ve správný čas správné otázky, obzvlášť ty nepříjemné, pomohlo k rychlému povýšení na detektivní seržantku.

„Ve svém prvním případě jste, Danio, mimochodem odvedla skvělou práci.“

„Jste hodný, že mi to říkáte, pane.“

„Chválím ty, kdo si to zaslouží. Mám zájem na tom, abyste se tady vyvíjela. Začala jste skvěle a do vašeho záznamu jsem to poznamenal.“

Bylo to víc, než čekala, a pocítila čistou radost, že si někdo všiml její tvrdé práce a schopností. Od prvního dne se plně zaměřila na mimořádně náročný případ sexuálního útoku, který se táhl měsíce. Nastoupila, když byl v polovině, a bylo její zásluhou, kterou ostatní detektivové ocenili – i když někteří jen neradi –, že se případ posunul k rychlému a jednoznačnému závěru.

Její kolegové jí začali říkat „Danuta“, což bylo jméno, které uvedla na vstupním formuláři, až jim pak vysvětlila, že polština počítá s určitými zdrobnělinami a že bude naprosto v pořádku, když jí budou říkat „Dania“ tak, jak je to běžné. Přikývli, usmáli se a ona si uvědomila, že to už možná vzhledem k počtu Poláků v Dundee vědí.

Zpočátku se k ní chovali ostražitě, protože si mysleli, že se chce chovat jako velká hvězda z Londýna, ale když jim večer v místní hospodě ukázala, jak pít vodku bez toho, že by jim začalo hořet hrdlo, a vyprávěla jim polské vtipy z období komunismu, tak se vše napravilo. Oblíbenou stálicí byl vtip: „Víte, odkud je nejhezčí výhled ve Varšavě? Odpověď: ze střechy Paláce vědy a kultury –, daru‘ Sovětského svazu. A proč? Protože je to jediné místo, odkud ve Varšavě není vidět Palác vědy a kultury.“ Smích jí potvrdil, že ji už mezi sebe vzali. A to stálo za pořádnou útratu v baru. V jejich očích však viděla nevyřčenou otázku – proč odešla z Metu? Pravdu, totiž že se jí rozpadlo manželství, neměla ještě zatím chuť jim říkat.

Projeli kruhový objezd u Camperdownského parku, minuli směrovky na Birkhill a náhle se ocitli na venkově. Tenhle úsek silnice, kolem kterého se tyčily obrovské stromy, milovala. Napravo byla směrovka na Templetonský les a hned za ní cedule k samosběru jahod a hřbitovu Birkhill. Uvažovala, kdo asi sbírá jahody v blízkosti rozkládajících se mrtvol. Pak ji napadlo, že možná díky minerálům prosakujícím do půdy mohou jahody chutnat lépe.

Stromy ustoupily polím a pak už projížděli vesnicemi Birkhill a Muirhead. Navigace jim hlásila, že budou brzy muset zahnout doleva.

Přijížděli k semaforům a Chirnside zpomalil tak, že jeli krokem. Po levé straně byla školka Tiddlywinks s nápisem namalovaným na bílé budově velkými barevnými písmeny.

„Naposledy, když jsem tu byl, jsme tu našli muže, který omdlel přímo před školkou Tiddlywinks,“ poznamenal pochmurně. „Vedle něj ležela jehla.“

„On to dělal před školkou?“

„Drogy jsou pohromou tohoto města, Danio. Máme tu víc úmrtí na hlavu následkem požití drog než v celém Skotsku!“

„Kdo je sem vozí, pane? Organizované kriminální skupiny?“

„Ano, dostaly se do města.“ Jeho výraz ztvrdl. „Mým dlouhodobým cílem je si na ně posvítit.“

Na semaforech naskočila zelená a oni zahnuli na Liff Road.

K Daniinu překvapení byla po pravé straně policejní stanice a u ní modrá lampa. Nápis na dveřích nabádal občany, aby v naléhavém případě, volali čísla 999 a 101. Budova vypadala opuštěně.

Minuli zdravotní středisko v Muirheadu a o chvíli později vyjeli z vesnice. Stála tam cedule: „Červené veverky v úseku 800 metrů“ a jiná napravo, která je vítala v Backmuirském lese. Hustý lesní porost a stromy obalené listy byly od silnice odděleny nízkou kamennou zídkou.

Chirnside šlápnul na brzdu. Náhlé zpomalení Daniu vymrštilo dopředu a zastavil ji až záchranný pás, ve kterém zůstala viset.

Uprostřed asfaltové silnice stála světlovlasá dívka. Když je uviděla, zvedla obě paže nad hlavu a nespouštěla z nich zrak.

Chirnside auto zastavil. Vypnul motor a rychle s Daniou vystoupili.

Dívka byla střední postavy a pleť měla tak bledou, že působila až průsvitně. Tvářila se odhodlaně, což ještě podtrhávala zamračená vráska, kterou měla mezi očima. Měla dlouhé jemné vlasy, které určitě ve větru snadno poletovaly sem a tam. Dania pocítila bodnutí závisti. Také měla světlé vlasy, ale s nádechem dohněda, které byly husté a těžké. Jediný způsob, jak se daly zvládnout, bylo rozcuchané mikádo.

„Jenn McLaughlinová,“ pronesl Chirnside téměř neslyšně. „To ty jsi volala na stanici?“

Dania na něj letmo pohlédla a povšimla si šoku v jeho tváři. Nejspíš podobně jako ona očekával někoho staršího. Tahle dívenka vypadala jako středoškolačka. A byl to někdo, koho znal. Vypadalo to, že není schopen slova, a tak Dania pokračovala: „Jsme od policie v Tayside.“

„Jo, já vím,“ odpověděla dívka tiše. „Potřebuju vidět vaše průkazy.“

Dania se zamračila a vytáhla průkaz. Chirnside udělal totéž.

Na Daniin průkaz se Jenn podívala jen zběžně. Nad inspektorovým průkazem však otálela. Ať už k tomu měla jakýkoli důvod, prohlížela si jeho fotografii déle, než bylo v té chvíli nutné. Když mu průkaz vracela, dívala se na něj s výrazem, který by se dal asi nejlépe popsat jako nepřátelský. Dania uvažovala, odkud se asi znají.

„Volala jsi, že jsi našla nějaké tělo, Jenn,“ řekl Chirnside nezvyklým hlasem. Hlasitě polknul a pak se podíval přes rameno směrem k Backmuirskému lesu.

Dania věděla, na co myslí: mohl to být feťák, který si našel mezi stromy osamělé místo a neplánovaně se předávkoval. Představovala si bezvládné tělo, prázdný pohled, jehlu stále ještě v paži. Cosi ji přimělo, aby se k Jenn natáhla a vzala ji kolem ramen. Dívka ztuhla, pak se ale k seržantce přisunula blíž. Dania ucítila z jejích vlasů šampon s vůní šeríku.

„Můžeš nám ukázat, kde bychom ho našli?“ požádala ji tiše.

Jenn ukázala na pole. „Uvnitř strašáka je nějaké tělo. A je to ona, ne on.“

Dania cítila, jak se jí sevřelo hrdlo. *Tělo uvnitř strašáka?*

„Uděláte zápis, seržantko?“ zeptal se Chirnside zvláště ně znějícím hlasem.

„Ano, pane.“

Zídka kolem pole byla postavená z kamenů, z obou stran zarůstala trávou a plevelem. Hned za ní postavil farmář nízký drátěný plot. Chirnside ho překročil a málem narazil do kukuřice.

Náhle se zvedl vítr, zaškubal Daniinými vlasy a Jenn švihl vlasy přes obličej.

„Můžeme to udělat v autě, Jenn?“